

Královna šťastných katastrof

*Setkání rozevláté organizátorky svateb a autora hororů
způsobí velký třesk. Jak tahle jízda skončí?*

Dylan Newtonová

Kate Sweetová se proslavila organizací perfektních svatebních obřadů. Teď má ale plnou hlavu jiných věcí – konkrétně toho, že nejlepší kamarádka ji jakýmsi záhadným způsobem dokázala uvrtat do přípravy křtu nového románu oblíbeného autora hororů. A co teprve, když se s Drakem Matthewsem konečně potká a zjistí, jak je pohledný, přičemž se jí ho povede nechtěně zmrzačit! Její uspořádaný život se rychle mění v noční můru připomínající drama jeho knih.

A samotný Drake? Ten je sice ze slávy a pověsti „krále hrůzy“ zpruzený, ale jinak je to opravdu příjemný společník. Jenže na Kate – neohroženou vládkyni chaosu, vyzbrojenou zabijáckými podpatky – ani na sílu jejích půvabů není připraven a jeho tvorbu to vyhodí z kurzu směrem, který nikdo nečeká.

Ať už vědomě, nebo ne, společně mění pravidla hry. A vývoj téhle zápletky nejspíš překvapí každého...
i je samotné.

„Kniha překypující vtipnými dialogy a sympatickými postavami, z nichž vyzařuje šarm.“

— Woman's World

Dylan Newtonová

Královna šťastných katastrof

Dylan Newtonová

**Královna
šťastných
katastrof**

Přeložila Radka Klimičková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Copyright © Dylan Newton, 2021

Translation © Radka Klimičková, 2022

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-660-6 (ePub)

ISBN 978-80-7625-659-0 (pdf)

ISBN 978-80-7625-233-2 (print)

*Mojí mámě, která mi poprvé ukázala
senzační vzrušení z románů Stephen Kinga.*

*A Mikeovi, který je můj důkaz,
že „žili šťastně až do smrti“ skutečně existuje.*

1. KAPITOLA

Kate Sweetová se dotkla sluchátka v uchu a zapnula tak na něm mikrofon. „Carle? Jste ty i dýně připravení?“

„Připravení, Kate.“

„Perfektní! Novomanželé přicházejí. Nachystat bublinky!“

Kate se v zářijovém vzduchu zachvěla. Byl právě první podzimní den. Pomyslela si, že má-li být tohle počasí předzvěstí zimy, možná by už měla vytáhnout vlněné oblečení. Na druhou stranu mělo tohle počasí, ačkoli chladnější než obvykle, jedno velké pozitivum – barevné listí na stromech tvořilo pro dnešní odpolední svatbu kulisu k nezaplacení. Naštěstí venkovní část programu už měli téměř za sebou. Zbývá jen poslední třešnička na dortu.

Z drdolu jí vyklouzl neposlušný pramen vlasů. Zastrčila si ho za ucho a v lodičkách na jehlových podpatcích – botách, které rozhodně nebyly vytvořené pro chůzi po kamenité, travnaté zemi, nebo pro rychlou chůzi obecně – rychle vyrazila kolem sídla. Nicméně kostýmek a boty na jehlových podpatcích tvořily její charakteristickou uniformu majitelky agentury Sweet Events. Vzorem tohoto stylu a stejně tak jejího mladého podnikání byla samotná, dnes už zesnulá Maya Evertová, Katina mentorka, u níž absolvovala stáž.

„Věř mi, lidé nemají respekt k ženské, co měří metr pětadesát a nosí baleríny,“ řekla jí Maya bez obalu. „Chceš být šéfka? Tak udělej z módy svou výhodu.“

Maya se nemyílila. Je to rozdíl nemuset při každé konverzaci zaklánět hlavu. Kate si nakonec na chůzi na vysokých podpatcích zvykla a spolu s tabulkami a harmonogramy je považovala za základní brnění proti chaosu a jeden z klíčů k úspěchu.

Zabzučel jí soukromý telefon a Kate ho vytáhla z kapsy. Prsty ztuhlými chladem na něj poklepala a našla zprávu od matky.

Doufala jsem, že si popovídáme o slavnostním
otevření Chirurgické kliniky Sweetových. Já i táta
teď operujeme, ale můžeme si zavolat později?
Po té tvójí párty?

„Není to párty, je to event,“ zamumlala si Kate pro sebe a slova jí vyšla z úst jako obláček páry. Zaúpěla a zastrčila telefon zpátky do kapsy. Teď se s odpovědí nebude obtěžovat. Žádný emotikon na světě by nedokázal sdělit zprávu, že stále nemá chuť zvolit si dědičné povolání jejich rodiny. A nikdy ji ani neměla. Ale slavní chirurgové, manželé Sweetovi, uměli být velice vytrvalí. Kate zavrtěla hlavou a snažila se myšlenky na nekonečné zklamání rodiny z její volby dostat z hlavy.

Ještě ji čeká část zvaná „šťastný konec“.

„Bublinky jedou,“ ozval se jí v uchu asistentův hlas. Obešla roh a vstoupila na dlážděnou terasu luxusního connecticutského sídla, které si snoubenci vybrali, aby tu na míle daleko od newyorského shonu strávili svůj slavný den. Stroj na bublinky schovaný v křoví se rozhučel, když se ze dveří do nádherné podzemní scenerie vyhrnuli novomanželé a svatební hosté.

„Ach!“ zalapala po dechu nevěsta, když si všimla, že se vzduch třpytí milionem maličkých bublinek, které se vznášely v chladném vánku. Všichni se smáli, hravě se oháněli po bublinkách, zatímco nevěsta a ženich pózovali v té kaskádě bublinek foto-

grafovi, chichotali se, natahovali ruce a na chladné počasí na chvílku úplně zapomněli.

Nezáleží, kolik vám je, bublinky vždycky všechno oživí.

„A teď... náš megamoment,“ odříkávala si Kate potichu a v očekávání se usmála. Tohle byla její nejoblíbenější část – drobný, ale významný detail, po němž je každá úžasná událost ještě nádhernější. Zpočátku tomu okamžiku ve svých propagačních materiálech říkala „chvíle, od kdy žili šťastně až do smrti“, ale klienti to popisovali jako „megamoment“ a toto pojmenování se ujalo.

Přesně včas vyjel s velkou pompou ze zatáčky kočár. Kočí, oblečený v livreji, držel opratě dvou nádherných bílých koní. Zvířata důstojně kráčela, jako by věděla, že toto je jejich velká chvíle. Hosté se shromáždili na pěstěném trávníku a jásali.

Kate se zazubila, když novomanželé spatřili kočár ve tvaru dýně, který pronajala. Nevěsta vypískla a ukazovala na rám kočáru z kovaného železa pracně obalený podzimmím listím a třpytící se tisícem mihotavých světýlek. Mladá žena se oddaně podívala na svého manžela. Kate byla příliš daleko, než aby jim mohla odezírat ze rtů, ale vypadalo to, že se ptá, jestli tohle naplánoval on. Ženich přikývl a Kate si všimla, jak celý zrudl potěšením, když se na něj nevěsta vrhla a láskyplně ho objala.

„Bingo,“ pronesla spokojeně Kate.

Manžel našel Kate pohledem v davu a potěšeně jí ukázal palec nahoru. Byl to on, kdo ji tajně požádal o odjezd ve velkém stylu, protože chtěl svou budoucí manželku překvapit. Detaily ale nechal na Kate, protože věděl, že je svým „megamomentem“ proslavená.

Také mu ukázala palec nahoru a pár potom přispěchal ke kočáru a zavřel se ve zdobeném voze. Nic nepřipomíná Popelčinu svatbu tolik jako klasický pohádkový kočár.

Až když novomanželé odjeli za všeobecného a zběsilého mávání, Kate si s úlevou vydechla. Zapnula si mikrofon.

„Tak... a frčíme do apartmá pro novomanžele. Všechno hotovo, Carle. Můžeme začít bourat venkovní kapli. Pošli za mnou catering a dýdžeje pro šeky. Skvělá práce!“ Vyslechla si blahopřání od asistenta, odškrtila si poslední události v plánu dne a s uspokojujícím klapnutím zavřela svůj plánovač Sweet Events. Zrovna když koně klusem odváželi nevěstu a ženicha do líbánkové destinace, zabzučel jí na telefonu příchozí hovor.

„Ti jsou teda pořádně vytrvalí,“ pomyslela si Kate a popadla telefon. Koutky úst se jí zvedly do úsměvu, když si na displeji přečetla, kdo volá, a přijala hovor.

„Gratuluju k další dokonalé svatbě,“ zazpívala její nejlepší kamarádka a ani nečekala na pozdrav.

„Imani!“ Kate se zasmála, obešla poslední hosty a vstoupila do vyhrátého domu. Protáhla se zadní částí příjímací haly, aby si vzala kousek svatebního dortu, a posadila se k prázdnému stolu vedle postaršího páru. Odstrčila konfety – shakespearovské citáty o lásce natištěné na papírcích ve tvaru podzimního listí – a pustila se do toho, co představovalo její pozdní oběd. „Jak víš, že byla dokonalá? A další věc, jak víš, že už mám hotovo? Ani jsi tady nebyla.“

„Podle itineráře, který jsi mi poslala, měl pár odjíždět ve tři odpoledne a jsou tři a dvě minuty. Všichni vědí, že vždycky dodržíš časový rozvrh i rozpočet. Moc mě mrzí, že jsem tam nemohla být a pomoci ti, Katie,“ pokračovala Imani a použila zdrobnělinu jejího jména, která procházela jenom jí, protože byly s Kate nejlepší kamarádky už od základní školy. „Vím, že tyhle ohromné svatby tě úplně vyčerpají, navíc strašně ráda sleduju Královnu šťastných konců v akci.“

„S Carlem jsme to v pohodě zvládli. Skutečný důvod, proč jsem tě tu chtěla, bylo dostat tě aspoň na chvíli z města. Chybí

mi moje spolubydlící a naše holčičí mejdany. Víš, ty, jak jsme blbnuly, ty jsi mi zdobila diář motivačními citáty a já ti zase sestavovala projektovou tabulku tvojí hvězdné kariéry.“

„Pořád jsem namíchnutá, že jsi mě opustila. Prosím tě, k čemu je úplně nový bytový komplex na pobřeží Long Islandu v porovnání s mým maličkým loftíkem v Queensu? Měla jsi ten nejhrbolatější rozkládací gauč na světě jenom pro sebe, k tomu moji sbírku gelových per seřazených pro tebe podle barev duhy, a stejně ses sebrala a opustila mě.“ Imani přestala se škádlením a její hlas zněl posmutněle. „Chybí mi naše margaritové pondělky.“

„Mně taky. Stránky mého diáře jsou bez tebe strašně nudné,“ odvětila Kate, jezdila vidličkou po polevě dortu a tvořila na ní čtverečkovaný vzor jako na piškvorky.

„Přesně. Jediný víkend, kdy máš v sobotu večer volno, jsem zrovna na autorské akci v L. A.“

Kate přestala demolovat dort a kousek si ho vložila do úst. Přivřela oči, aby si ho vychutnala. „Hmm. Tak teď jsi přišla o hodně. Nevěsta si vybrala tvůj oblíbený – zázvorový dort.“

„Ne! Ztraceně. S máslovým krémem?“ Imani zaslechla, jak Kate s plnou pusou přitakala, a zaúpěla. „Bohužel, když pracuješ se spisovatelem, co mají ego ještě větší než honoráře, tak se nějaká ta víkendová krize vždycky vyskytne... což je taky důvod, proč volám. Já... potřebovala bych pomoc.“

Ačkoli byla nejlepší kamarádka tisíce mil daleko v Kalifornii, Kate v jejím hlase zaslechla zaváhání. Vybavila si, kdy ji Imani naposledy žádala o pomoc tímto tónem. Bylo to před šesti lety, měla apendicitidu a musela jít na pohotovost a akutní operaci. A předtím to bylo na střední, kdy Kate poprosila, aby u ní mohla bydlet, když při tragickém požáru ztratila domov – a mámu. Její přítelkyně o laskavosti nežádala moc často.

Kate se zamračila a odložila vidličku. Jednou rukou svírala telefon a druhou listovala diářem s připravenou propiskou. Srdce jí tlouklo jako o závod a dostavil se náhlý příval adrenalinu. „Samozřejmě. Cokoli. Jsi v pořádku?“

„Se mnou nic není. Vážně,“ odpověděla Imani. „Souvisí to s prací.“

„Vyděsila jsi mě k smrti,“ zasyčela Kate a konečně vydechla. „Dobrá. O co jde?“

„Víš, jak ses minulý týden zmínila, že ti ta jedna zrušená zakázka uvolnila spoustu místa v diáři? Do kdy přesně máš volno?“

„Do půlky listopadu. Po měsících plánování a s tisícem zaplacených záloh se Montagueovi rozhodli svatbu odvolat.“

„Jo!“ Imani vykřikla tak nadšeně, že si Kate živě představila, jak kamarádka vítězoslavně máchla pěstí.

„Pane jo. Stala ses špičkovou propagační agentkou, která pracuje hlavně s autory romantických knih, a najednou jsi otrávená z lásky a manželství. Co se stalo s mojí romantickou nejlepší kámoškou?“

„Kdo má dneska čas být romantický? Posledně jsi sotva našla chvíli zajít se mnou na to rychlý randění.“

„Cože?“ Kate napíchla na dezertní vidličku další kousek dortu a zasmála se. „Zůstala jsem tam celou dobu. Zúčastnila jsem se, jak jsem slíbila.“

„Tak to jsou pěkný kecý. Každého chlapa ses zeptala jenom na jednu věc, a když neodpověděl, jak jsi chtěla, přestala jsi poslouchat, dokud nebyl čas posunout se o stůl dál.“

„Proč ztrácet čas? Každého jsem se zeptala, jestli zvládne ženu s kariérou na vzestupu, která v dohledné době nebude mít většinu víkendů a svátků čas. Žádný z nich na to neměl dobrou odpověď.“ Kate se při té vzpomínce zašklebila. Toho večera měla děsný vztek a utopit ho v tequile se v tu chvíli zdálo jako

dobrý způsob, jak se s ním srovnat. Další den ale strávila přilepená u Imaniny záchodové mísy, a to moc zábavné nebylo. Zavrtěla hlavou, aby zahнала myšlenky na svůj neexistující milostný život, a znovu se soustředila na rozhovor. „Proč je můj nedostatek klientů dobrá věc a jak to souvisí s nouzovou situací u tebe v práci? Nemáš žádného spisovatele, který by potřeboval narychlo uspořádat svatbu, že ne? Protože i já bych nejspíš měla potíže zorganizovat událost, po které by žili šťastně až do smrti, za pouhých pár týdnů.“

„Není to svatba. Je to uvedení knihy,“ upřesnila Imani a Kate pozvedla obočí. Položila vidličku a pozorně čekala, s čím kamarádka přijde dál. „Dobře, vyslechni mě. Je to uvedení knihy, jaké člověk zažije v životě jen jednou, ale kolega z našeho marketingu, co to měl na starost, má nějakou nepříjemnou událost v rodině, takže nám vypadl. Máme strašně moc práce a potřebujeme někoho, kdo se do toho vloží a bude pro nás tu událost koordinovat externě. Samozřejmě jsem si hned vzpomněla na tebe!“

„Uvedení knihy?“ Kate naklonila hlavu a sledovala, jak si dav svatebčanů sbírá kabáty a kabelky, a při tom ten nápad zvažovala. Autoři románů píšou knihy, které přitahují fanoušky – a potenciální klienty –, kteří událost ve stylu „žili šťastně až do smrti“ dokáží ocenit. „To by možná šlo.“

Imani nadšeně pokračovala. „Říkala jsi, že budeš potřebovat rozšířit své aktivity, abys vyhrála tu cenu za plánování akcí – jak že se to jmenuje?“

„EVPLEX,“ dodala Kate, zaujatá novou výzvou. „Ale myslím, že uvedení knihy nepřitáhne pozornost Evana Everstonea a jeho komise o nic víc než moje svatby. Loni EVPLEX vyhráli z Met Gala.“

„To je právě to, ono to nebude jen tak obyčejné uvedení knihy! Od marketingového partnera máme volnou ruku vymyslet

v podstatě cokoli, protože budeme spolupracovat s filmovým studiem, které nedávno získalo předkupní právo na autorův projekt. Tím chci říct, že na to máme ohromující rozpočet a je to přesně typ akce pro Evana Everstona a jeho EVPLEX. Jen potřebuju někoho, kdo převezme štafetu a taktovku v jednom a dovede to až za cílovou čáru.“

„Kdy?“ přimhouřila Kate podezřívavě oči. Znělo to až příliš dobře, než aby to byla pravda, jak ze zkušenosti tušila.

„Hm, no, je to na Halloween.“

„Halloween? To je jen za pět týdnů!“

„A právě proto potřebujeme, abys do toho vstoupila ty, Královna šťastných konců.“ Imani medovým tónem dodala: „Jestli tohle uvedení knihy nedokážeš udělat magické ty, tak už nikdo.“

Kate měla pocit, že ji prodávají nad cenou. Ale v hlavě už se jí začínaly hemžit nápady na různé eventy s tématem podzimu a lásky. Vzhledem k jejím zkušenostem to bude sázka na jistotu, nemluvě o tom, že když bude během nečekané přestávky v dílně pracovat, zaplatí jí to víc účtů, než když bude trávit čas získáváním kontaktů a rozdáváním vizitek v country klubech. Jestli je navíc to uvedení knihy navázané na film... Pro její podnikání by to mohlo znamenat velkou reklamu. Pokud chce někdy expandovat a nezůstat navěky jen s Carlem, potřebuje víc klientů a širší portfolio ostře sledovaných akcí.

Imani ji navíc nevypeče. Je to její nejlepší kamarádka – taková, která o laskavost nežádá každý den.

Myšlenky na ohromnou zlatou cenu EVPLEX na polici, která bude navždy zdobit webové stránky její agentury, jí tančily v mysli jako zbylé bublinky poletující venku.

„Právě jsi získala organizátora akce.“

„Díkybohu!“ vypískla Imani. „Nebudeš litovat, zvlášť až ti prozradím, s kým budeš dělat. Hádej!“

Kate se zamyslela, napíchla si poslední kousek dezertu na vidličku a v duchu procházela knihovnu spisovatelů, které Imani zastupovala. „Leann Bellamyová? Její knížky miluju.“

„Ne, ještě něco lepšího. Je to Drake Matthews!“

„Drake Matthews?“ Kate vyprskla drobky dortu na stůl a její údiv byl tak hlasitý, že se na ni postarší pár od vedlejšího stolu otočil. Vstala, odnesla talířek na nejbližší servírovací vozík a přesunula se do prázdného rohu místnosti, aby mohla začít syčet do telefonu. „Ty dáváš mně, Královně šťastných konců, na starost uvedení knihy od samotného Knížete nočních můr? Jsi blázen? Vždyť jí syrové maso a spí v rakvi!“

„Ale, prosím tě. To jsou jen nesmysly, které píše tisk, aby se líp prodával. Drake je vcelku normální mužský.“

„Vcelku normální? Co znamená to ‚vcelku‘?“

„Znáš to, má svoje rozmary, ale není žádný podivín nebo tak. Navíc je fešák.“

V tom měla Imani pravdu. Pohledná tvář Drakea Matthewse se před pár lety objevovala ve všech existujících bulvárních plátcích a novinách kvůli nějakému skandálu, jehož detaily si Kate nepamatovala. Pochybovala, že ty drby o něm někdo skutečně četl. Většinu žen až příliš rozptýlily jeho hypnotické hnědozlaté oči, než aby se soustředily na nějaký skandál.

„Nejde o to, jak vypadá,“ poznamenala. „V jeho knihách nejsou žádné bublinky, kočáry ve tvaru dýně ani ‚žili šťastně až do smrti‘. Nejsem si jistá, že Sweet Events je pro tuhle zakázku ta správná agentura.“

„Přestaň vyšilovat! To zvládneš levou zadní. Ten člověk před tebou už nejhorší kus práce odvedl – dostal povolení zrenovovat starou stodolu v autorově rodném městě na strašidelný dům pro Matthewsovu desátou knihu, která se má jmenovat *Halloweenský hacker*. Na tobě je jen z toho udělat velkolepou

akci! Místo tvého megamomentu to bude prostě megahrůza! Uáááá!“

Katie se zasmála kamarádčinu teatrálnímu zavřísknutí. „Dobře. Něco s tím strašidelným domem vymyslím. Nikdy jsem jeho knížky nečetla, ale nežiju na Měsíci. Už jen z reklamy na filmovou adaptaci jeho *Pekelných panenek* jsem měla noční můry. Víš, že má dokonce něco jako svůj vlastní kult. Kolik lidí na tom uvedení čekáme?“

„Kolem dvou set.“

„To je další nepřesnost. Žádné ‚kolem‘ mi nestačí. Jestli mám zařídít, že ten dav o Halloweenu nakrmíme a pobavíme, potřebuju přesná čísla.“

V telefonu se ozývalo jakési tlumené hlášení. „Už odbavují můj let. Skoro jsem ti zapomněla říct tu druhou skvělou věc – koná se to v západním New Yorku ve vesnici Wellsville, tam, co bydlí moje babička Gigi, takže známe někoho místního. Za vteřinu ti mailem pošlu adresu a detaily našeho letu, abys mohla začít plánovat cestu do Buffala. Nápady mu máme nadhodit v pondělí, takže na to nemáš moc času, já vím.“

„Dneska je sobota! Nemám na to vůbec žádný čas, Imani!“

„Jsem si jistá, že cokoli, s čím přijdeš, bude děsivě skvělé! A neboj se – v pondělí tam s tebou budu, až to budeme Drakeovi představovat osobně.“

Imani se odmlčela a hovor se na okamžik přerušil, jako by jí někdo volal. „Musím končit. Ehm, jen abys věděla, sejdem se u něj doma.“

„V tom strašidelném viktoriánském sídle?“ Kate se zachvěla, když si vybavila obrázky na internetu, které ukazovaly dům, kde Drake Matthews žije – ve staré červené viktoriánské budově obklopené kovaným železným plotem, který měl představovat propracovanou pavučinu, již u brány propojovali dva netopyři.

„Mám si vzít dřevěný kůl, nebo si myslíš, že česnekový náhrdelník bude stačit?“

„To bude v pohodě,“ ujistila ji Imani a její hlas něco přerušovalo, až zněl trochu strašidelně. „Jo a zapomněla jsem ti říct... buď opatrná... děsivý! Dej si pozor na –“

Imanin hlas vypadl a bylo slyšet jen statické praskání.

„Pozor na co?“ zakřičela Kate. „Co je děsivý?“

Hovor se ale přerušil úplně.

S rozčileným povzdechem si Kate vytrhla sluchátko z ucha a uložila ho do kapsy kabátu. Ať už se jí nejlepší kamarádka snažila varovat před čímkoli, zůstane to tajemstvím, dokud se zítra nepotkají na letišti.

Pokřčila rameny. Imani má pravdu. Pracuje přece s nervózními matkami, omdlévajícími ženichy a rozklepanými hysterickými nevěstami. Jak těžké to může být s jedním spisovatelem?

Byla už téměř půlnoc, když se Kate konečně vrátila do svého podkrovního bytu na Long Islandu. Od té doby, co před pěti lety její mentorka podlehla rakovině, převzala svatební portfolio společnosti Mayi Evertové a začala žít v podstatě jako nomád. Při organizaci svateb často zůstávala na místě konání, a letošní letní svatební sezona byla ohromně vytížená. A nezdálo se, že by se to s podzimem mělo uklidnit. Od konce dubna pobývala doma jen zřídka a byt byl zatuchlý a bez života.

Očima zabloudila k jediné žijící věci, kterou vlastnila, a zalapala po dechu.

Její sukulent uschl.

Dostala ho od Imani jako dárek, který měl dodat útulnosti novému bydlení, když se z Imanina bytu v Queensu odstěhovala do Oyster Bay. Myslela si, že se tak bude moci snáze setkávat s klienty, kteří pocházeli hlavně z okresů Nassau, Suffolk

a Westchester. Cestování za různými prodejci a budoucími nevěstami se trochu zkrátilo, ale výměnou za to žila v bytě, který vypadal jako pokus o nejpestřejší paletu odstínů šedi.

V bytě stála tmavě šedá pohovka, která se dala rozložit na manželskou postel, maličký světle šedý bar a dvě lesklé barové stoličky, které stály na konci trojúhelníkové šedobílé kuchyně. Adresa, Gold Coast na Long Islandu, byla pro podnikání jako stvořená, ale kdyby měla být Kate upřímná, Imanin přecpaný byt s mišmašem stylů, pohodlnými křesílký a barevnými přehozy na každém možném povrchu měla radši.

Připomínal jí totiž něco jako objekt.

Kdežto Katin byt připomínal čekárnu u gynekologa.

„Ale ne, ty nesmíš umřít,“ zasténala a vylila zbytek vody ze své lahve na zvadlou, smutnou rostlinku. Tekutina se vsákla do vysušené hlíny tak rychle, že voda zabublala, když se rozlévala po květináči. „Imani říkala, že mi pomůžeš, abych tu zapustila kořeny... a teď z tebe zbývá tohle.“

Zírala na mrtvý sukulent a při tom vybalovala kufr. Sukulent byla přiléhavá metafora pro tento byt. Ani po téměř třech letech na zdech nevisel jediný obrázek – jediné „umění“ tady reprezentoval ohromný plánovací kalendář na dva roky, v němž měla stíratelnými fixami v různých barvách zapsané pracovní události. Přistoupila k němu, otevřela okno, aby do bytu vpustila osvěžující zářijovou noc, smazala svatbu Montagueových a krasopisně místo ní zapsala „Uvedení knihy Drakea Matthewse“. Kousla se do rtu, když zakroužkovala den konání, a uvědomila si, jak málo času má na přípravu.

Zapnula počítač a sotva začala s hledáním strašidelných domů, zabučel jí telefon. Doufala, že volá Imani, aby jí dořekla to děsivé varování, a tak hovor přijala, ještě než si všimla, že na displeji stojí *Máma a táta*.